

overdreven Tilbedelse af denne lille blinde Gud?»

Mrs Gilman fortsætter: »Naar unge Mennesker gribes af den første Kærlighed, sættes hele Universet ud af sine Fuger for dem, og de vil hurtigt svare »Ja« hertil. Og mange ældre Folk med en anden, tredje eller maa-ske en fjerde Oplevelse i denne Henseende vil netop ved at tænke paa, til hvilke Taabeligheder denne ømme Tilbedelse har tilskyndet dem, straks være enige med de unge — — saalænge Anfaldet varer.»

»Men disse unge Folk, der er gifte og bosatte, og disse ældre Folk, der møjsommeligt har opnaaet Skilsmisse og sejrsglade er omgiftede, de finder alle, at »Livet er mange Aar langt« og at »det ledes af mer end én Impuls.«

Mrs Gilman fremhæver nu George Washington, som satte Fædrelandskærligheden, Pligtfølelsen, det personlige Venskab og en ædel Ærgerrighed over hin ømme Tilbedelse.

Hun fremhæver, at vor Bestemmelse som menneskelige Væsener er den, at vi skal have andre Faktorer til at løfte os end Dyrene, at vi — modsat hine — ejer en hel Scala af menneskelige Følelser, som gensidigt paavirker hinanden, og dette mere og mere, som Tiderne skride. Vi ledes af Ærgerrighed i en frygtelig Grad, vi trækkes rundt paa Jorden drevne af Rejse-Lidenskaben, og vi smedes grundigt til vor Klode i uundgaaelig Undergivenhed af den økonomiske Nødvendighed.

En videnskabelig Forskertrang tvinger os fremad, Traditionens Jernbøjler holder os tilbage. Religionen fører os opad og oplyser os — undertiden! Videnskabelig Opdragelse gør mere til at føre Menneskeheden fremad i et Aarhundrede, end hvad Hr. Cupido gør i et Aartusinde.

»Forelskelse er ikke tilstrækkelig!« udbryder Mrs Perkins Gilman. »Det er ikke længer sandt, om det ellers nogensinde var det, at den lykkelige Elsker, som kommer i Besiddelse af sin elskede Genstand, ikke bryder sig om, om saa hele Verden forgik! Nej, — Verden er Midtpunktet; at kende den, at elske den, at tjene den viist og ædelt, det er Sagen! Og vor lille Ven Cupido maa nøjes med at være et Middel, og han kan ikke blive Maalet.«

Der er sikkert mange, der ikke giver Mrs Perkins Gilman Ret. Skulde nogen have Lyst til at udtale deres Indvendinger mod hendes Ord, skal vi paatage os at fremsende dem til vor smukke Veninde fra Berliner-Mødet i 1904, hvis aandrige Bemærkninger ofte fremkaldte en Latterbølge fra det altid store Auditorium.

Sat paa Prøve.

Af *Oreola William Haskell.*

Frit oversat af *Johanne Münter.*

(Fortsat)

Margrete (bittert): Ja, ganske udmærket. Dr. Spragne sagde, at han ikke havde haft Tid til at gennemse Sagen, skønt hans Hustru hele den sidste Maaned har talt om den hver Dag, alle hans Dame-Bekendte har skrevet indtrængende Breve til ham derom, Aviserne har været fulde deraf, og vi med hver Post har ladet Cirkulærer regne ned over ham.

Lassen: Men der er Hr. Stone?

Margrete: Aa, ham saa jeg ogsaa. Han syntes, det var bedre at lade en Kvinde-Petition undertegnes af Kvinder.

Lassen: Det er der noget i.

Margrete: Ja, det vilde der være, hvis det ikke var en Udflugt. Jeg véd, det er en, for da jeg sagde ham, at nu vilde vi sætte Petitionen op for Mænd og sende en Herre rundt med den, sagde han straks, at han meget snart forlod Byen. Og Hr. Jenks — —

Lassen: Han undertegnede da idetmindste.

Margrete: Han sagde mig bebrejdende, at den Slags Ting burde overlades til Mænd. Jeg sagde ham, at det var netop det, vi havde gjort og derfor sad saadan i det.

Lassen: Der er naturligvis visse Hensyn, der binder os Mænd —

Margrete: Aa, jeg kender godt den offentlige Hemmelighed, at det er Henrik Sandrup selv, som er den virkelige Ejer af Dodds Kælder, og hvis Forretningsejerne formærmer Sandrup, saa befaler han alle sine Fabrikarbejdere at handle i Belleville, og vore Butikker vil naturligvis lide derunder. Men vi Kvinder sætter Menneskeheden og Moralen over Forretningslivet.

Lassen: Det gør de bedste Mænd ogsaa. De vil se, naar de har overvejet Deres Grunde, saa slutter de dem til Kvinderne.

Margrete: Men alle min Faders gamle Venner — dem jeg har kendt hele mit Liv igennem — at de ikke undertegner, det er skammeligt.

Lassen: Det er let nok at forklare. Hver af dem er gammel nok til at være Deres Fader. De kan ikke vente, at de vil respektere deres Dom. Nej, send en adstadig, forstandig, ældre Kvinde til de ældre Mænd, for hende vil det lykkes, hvor det mislykkedes for Dem.

(Lise kommer).

Lise: Fru From.

Margrete: Vis hende ind.

(Lise gaar, Fru From og Edith From kommer ind).

Fru From (synker træt ned i en Lænestol): God Aften, Frøken Margrete, god Aften, Herr Lassen, jeg er dødtæt af at gaa rundt med Ansøgningen.

Margrete: Saa længe De havde Heldet med Dem, tænkte De vist ikke paa Trætheden.

Fru From: Heldet med mig? Ja, gid jeg kunde sige det. Men hvad er det dog for et Slid. Dog naaede jeg det hele og gik lige til sidste Øjeblik, men saa var jeg ogsaa forbi. Tolv Holdepunkter for Petitionen havde jeg noteret op, og jeg har gaaet dem igennem med hver eneste Mand. De indrømmer alle, at jeg sagde Sandhed fra mit Standpunkt, men det er netop Ulykken, at Mændene tager et andet Standpunkt hertil. Hvor var det dog en Fejltagelse at sende en middelaldrende Kvinde som mig i saadan et Ærinde.

Margrete (leende): Ih, de middelaldrende Mænd skal have fornuftige Overbevisningsgrunde fremførte af adstadige, forstandige, middelaldrende Kvinder.

Fru From: Nej, paa ingen Maade. Intet gør Indtryk paa en Mand som en smuk ung Kvinde, kun

hun kan faa Indflydelse over ham. Tænk Dem, jeg har kun to Navne.

Edith: Ja, Margrete, og saa er det ene vor Urtekræmmers og det andet vor Bagers. De vovede ikke at afslaa Mamas Anmodning.

Fru From: Aa, Edith, hvorfor skal Du altid blande Dig i, hvad jeg siger? Men, Margrete, i alle Hjem, hvor Mændene ikke vilde paategne Ansøgningen, passede jeg paa at aflevere vore smaa Hefter til Hustruerne. Hvor er dog Hustruernes Indflydelse over deres Mænd en velsignet Ting.

Lassen: Jeg deler ganske Deres Anskuelser, Fru From. Nogle Kvinder aner ikke, hvor megen Indflydelse de har over Mændene.

Margrete (tørt): Nogle Kvinder har vist ondt ved at forestille sig det. A propos, Fru From, har saa Deres Mand angret og underskrevet Petitionen?

Fru From (meget forvirret): Aa — ikke endnu, Frøken Margrete, men jeg haaber, — naar en Tid er gaaet. —

Edith: Men Mama dog, Du ved jo, at Papa aldrig vil gøre det. Han siger, at en Spillebule virker godt i Byen og paa Forretningslivet. Og han siger, han har Lov til at have sine egne Meninger og behøver ikke at lade sig dem foreskrive af nogle Kvinder.

Fru From (svagt): Aa Edith — ti dog stille —

Margrete: Herr From ser ud til at befinde sig vel. Jeg ser ham hver Søndag, naar han gaar til Golfpladsen. Gaar han aldrig i Kirke mer? Da jeg véd, hvor magtpaaliggende det er for Dem, at enhver overværer Gudstjenesten, og da De har saa stor en Indflydelse over Deres Mand, saa undrer det mig, rent ud sagt, at De ikke faar ham til at gaa i Kirke.

Edith (med et Udbrud): Aa, Margrete, hun prøver altid paa det, men hun kan ikke rokke ham en Haarsbred. Papa er meget svær at have at gøre med, og Mandfolk er saa løjerlige. De gør alt det, man ikke vil, de skal gøre.

Margrete (lér): Godt Edith, Du og jeg staar nok paa samme Side, lader det til. Fru From, De maa se at faa Herr Ernst Lassen til at hjælpe Dem med deres Mand. Han kan give Dem nogle udmærkede Anvisninger paa Benyttelsen af den indirekte Indflydelse.

Fru From: De har mig nok tilbedste, Frøken Margrete. Hvor er deres Moder? Jeg maa have nogle gode Raad hos hende om —

Margrete: Moder er ovenpaa. Kom, lad os gaa op til hende.

(Margrete gaar med Fru From).

Edith: Aa, Herr Lassen, De kan ikke tro saadanne Løjer, vi havde for en Ugestid siden med at lære Frøken Margretes Papegøje at sige: »Ned med Kvindeklubberne.« Saa har jeg siden hemmeligt givet den ekstra Lektioner, og nu skrider den det, saasnart en Dame kommer ind i Værelset. Kom, nu skal De høre.

Lassen (rejser sig): Giv bare ikke mig Skyld for at have bragt Dem paa den Tanke. Hvor er Forbryderen henne?

Edith: I Bibliotheket. Margrete blev aldeles rasende paa mig, da hun opdagede, hvad jeg havde lært den. Kom nu og hør den.

(Edith griber Lassens Haand og trækker ham efter sig.)

(Lise kommer ind med en Favn fuld af Bøger, som hun kaster paa Bordet. Peter bærer flere Stole ind).

Peter: Jeg vil vædde en Uges Løn paa, at de engang vil fange Dig i det.

Lise (foragteligt): Spar dej at tale til mej. Fange mej i hva'?

Peter: Fange dej paa Lur ved Nøglehullet. Saadan gjorde min Søster ogsaa engang, men hun fik sin Afsked paa graat Papir.